

GEVOLUCE

Kde co najdete

Velká Cihlová zeď.....4

Suchý zip.....5

Přecitlivělá doba.....6

Dublin.....9

Velká Cihlová zeď

autor: Lukáš Felix

Roku 2032 Donald Trump dostavuje svoji zeď, která se táhne přes celé hranice USA a Mexika. Je vysoká 3 metry a tlustá 50 centimetrů. Skládá se z rudých cihel vypálených z hlíny, z malty ručně smíchaného jílu a písku a z dřevěných párátek z jednohubek Donalda Trumpa.

Tato zeď byla postavena za účelem chránit americký lid před barbarským kmenem kočovných Mexičanů, kteří neustále napadali Ameriku, kradli jí práci, a zamořovali drogami. Cihly jsou z nedalekého mexického hliněného dolu, který byl opakovaně vykraden samotným bojovníkem za svobodu Donaldem Trumpem, který se tak chtěl Mexiku pomstít za řešení krize v USA s nedostatkem pracovních míst. Cihly jsou proto ještě červenější a voní po mexické salse. Některé cihly mají na sobě drobné prasklinky, je to způsobeno tím, že jsou v nich ukryté sáčky s kokainem. Vůně salsy a kokainu místo toho aby Mexičany odpuzovala, Mexičany přitahovala. Proto se chytrý a vynalézavý Donald rozhodl, že do zasychající malty začne zabodávat párátka, které Mexičanům znepríjemní lezení po stěně a rozbíjení cihel s kokainem. Krom párátek má tato zeď i spoustu dalších nástrah, jsou v ní totiž díry, v kterých žijí myši a krysy, z těch má národ Mexikánců fobii a tak se drží od zdi ještě dál.

Protože se zdála zeď příliš monotónní a červená, rozhodl se jí mistr Trump oblepit svými volebními letáčky, které byli ale za chvíli strženy, kvůli již vyčerpání obou Trumpových prezidentským obdobím. Po těchto letáčích na zdi zbyli už jen nevkusné bíle skvrny od lepidla.

Málokdo ví, že celá zeď měla být původně z velkých železobetonových kvádrů, a měla být zakončena ostrým ostnatým drátem. Mělo ji hlídat přes 5 tisíc vojáků, a 1000 kulometných hnízd. Od tohoto nápadu se ale upustilo, kvůli porušení lidských práv, a překročení prezidentských pravomocí, proto byla zeď zamítnuta a musel si jí Donald Trump postavit sám, a také si jí musel sám hlídat.

Suchý zip

Vesmír a jeho úloha v obyčejném životě

autor: Ondra Kukla

Vesmír a výpravy do vesmíru... Většinou, když jsem na toto téma začal nějakou diskuzi, našel se minimálně jeden člověk, který mi řekl něco ve smyslu: „A proč se o tohle vlastně zajímáš, vždyť objevování a výzkum ve vesmíru je v běžném životě úplně k ničemu. Absolutně nechápu, proč do toho ti lidé rvou tolik peněz.“ Nakonec se však divili kolik běžných věcí, které každodenně používáme, bylo a je vytvořených během výzkumu vesmíru.

Suchý zip, jedná se o věc, kterou většina z nás každodenně používá. Můžeme ho běžně najít na oblečení, botách, batozích a dalších věcech. Většina z vás asi ví jak byl suchý zip vynalezen. Vymyslel ho v roce 1948 Georges de Mestral, který si všiml jak se určité druhy květin jako například bodlák přichytávají na jeho oblečení a srst jeho psa. Co ale možná nebudete vědět je, že takřka dvacet let neměl praktické využití a ještě dalších dvacet trvalo než přišel k použití do běžného života. Po oněch dvaceti letech od jeho vyvinutí si ho všimla NASA, která hledala způsob jak přichytit věci v beztlákovém stavu, které by bez uchycení jinak poletovaly všude po kabině, suchý zip se tedy stal slavný až s příchodem výprav do vesmíru. Díky této popularizaci a to hlavně díky programu Apollo si stále celkem velké množství lidí myslí, že suchý zip vyvinula právě NASA. Na tento fakt bylo naraženo například ve filmu Muži v černém, kde bylo řečeno, že suchý zip je zabavená technologie mimozemšťanů. Do běžného užití vkročil v 80. letech minulého století, kdy začal být používán v textilním průmyslu.

Další informace o suchém zipu: wikipedia.org ; nasa.gov

Přecitlivělá doba

Aneb kretenismus v jiném ražení

autor: Tomáš Smrčka

Žijeme v přecitlivělé době. Tohle samo o sobě nemusí být špatná věc, ale poslední dobou to zachází až moc daleko. Naše přehnaně liberální společnost dovoluje vznik a pokojnou existenci extrémistických hnutí. Všichni se zoufale snaží přijímat a souhlasit se vším co je divné neobvyklé a proti přírodě, elevujeme menšiny a různé „hříčky přírody“ na úkor většinového obyvatelstva.

Jak k tomu došlo?

Většina těchto hnutí např. (Feministky nebo Ku Klux Klan) vznikly na obranu práv utlačovaných. Feministky brání práva žen, KKK bránil jižanský životní styl a „Black lives matters“ chrání práva černých. Všechna hnutí co jsem právě vyjmenoval se v něčem podobají. Část jejich členů jsou extrémisté, kteří používají ochranu práv jako záminku k útoku na ostatní. Tito lidé naprosto bezdůvodně napadají jiné lidi, kteří jim nikdy nic neudělali, Feministky se dopouštějí sexismu, black lives matter se dopouští rasismu a Ku Klux Klan, no, ten je rasistický stejně jako na začátku.

Proč je to tolerováno?

Tato hnutí, jsou tolerována čistě kvůli našemu pokrytectví. Králem tohoto pokrytectví je Amerika. Amerika totiž prosazuje práva menšin do té míry kde to zasahuje do práv normálních lidí. Rád to nazývám Tolerantní Totalitou (TT), protože se to dost podobá minulým totalitním režimům.

Komunisté - pokud jste řekl něco špatného o straně, skončil jste v práci.

TT Amerika - řeknete rasistický vtíp, končíte v práci. Alespoň na vás nepošlou KGB.

Celá lidská společnost se snaží být hyperkorektní a v honbě za touto korektností se nezdraháme ignorovat zločiny menšin, měnit (a často kazit) filmy a všemožně ztěžovat život **NORMÁLNÍM, PRODUKTIVNÍM LIDEM.**

Co s tím jde dělat?

Podle mě je nejlepším lékem nezájem. Jsi černocho? No a?

Jsi transka? Koho to zajímá? Jsi především lidská bytost a jako takovou tě budu vnímat. Občas si přeji aby bylo lidstvo slepé!

Ta otravná část

Věci co jsem zatím psal jsou skutečně nebezpečné pro společnost. Jediné k čemu vedou je štípání lidstva na menší tábory a prohlubování propastí mezi nimi. Např. „Black lives matter“ asi nedonutí bílé zamyslet se nad svým postojem k černým, jen se budou navzájem víc nenávidět. Nyní přecházím k části tohoto problému, která je prostě jenom otravná a zbytečná. Teď mluvím o transsexuálech a určování něčeho pohlaví.

Určování pohlaví.

Relativně nedávno se rozhodlo, že je nevhodné říkat těhotná žena, místo toho se používá termín těhotná osoba. Proč to? To proto, že se nějaká „hříčka přírody“ před porodem cítila jako muž. To jako vážně?! Jenom proto, že se nějaká ženská necítila být ženskou musíme přejmenovat zavedenou věc?

Budiž, to co píšu může znít bezohledně, tak vám dám příklad, který lépe ukáže absurditu této situace. *Řekněme, že mě potkáte na ulici a pozdravíte mě „Krásný den přeji milý pane!“ Na což se já naseru a seřvu vás, že prý jsem rajče a žádný pán. A že prý jste nevychovaný a jak se opovažujete určovat mé pohlaví (v tomto případě druh zeleniny).*

Co chci říct je, že to, čím milá paní trpí, jsou naprosto regulérní bludy. A nebýt naší divné společnosti, skončila by u cvokaře. Je úplně jedno jak se cítí, dokud je ženou tak ženou zůstane.

Transky / Transkové a hříčky plastické chirurgie

S transsexualitou v zásadě nemám problém, je lepší se předělat na to, co chcete být (když už to bůh zbastlil) než abyste se celý život trápili. Možná nebudete schopni reprodukce (jsou i výjimky) ale to je jedno. Sirotčince jsou přeplněné a lidstvo je beztak přemnožené.

To o čem chci mluvit jsou prapodivné plastické chirurgie. Které jsou lidmi využívány k manifestaci jejich zvrácených choutek. Například jeden pán se nechal přeoperovat na bezpohlavní příšeru, nemám ponětí co s tím sleduje ale v mých očích je to naprosto nechutné a nepřipustné znetvoření lidské bytosti.

Jiná paní se nechala přeoperovat na něco, co mělo vypadat jako

kočkovitá šelma. Teď vypadá, asi jako Šrek po těžké autonehodě.

Všechna znetvoření ale nemusí vznikat jen operací, někdo se prostě vyžere do příjemných 180 ti kil, a my na něj musíme brát ohledy (v Americe je urážlivé někomu říct že je **fat** (tlustý) místo toho se má říkat **heavy** (těžký)) Proč bychom měli brát ohledy na lidi, co se vlastnoručně znetvořily? Vždyť je to naprostá bastardizace živého organismu!

Proč tohle řeším?

Řeším to, protože se na tyto lidi nahlíží, jako na hrdiny. Jsou tím čím chtějí být a nestydí se za to. Takhle to ale nejde, mezi originalitou a úchylností je často velmi tenká hranice. A my máme povinnost říct těmto lidem, že tohle je přes čáru. Tyhle věci jsou zkrátka nepřírozené a dokonce sebepoškozující. Musíme přemýšlet jako druh a né jako jednotlivec, jako příslušníci lidstva máme vůči svému druhu jistou povinnost. Musíme dohlédnout na předání správných genů a mravů. Jinak skončíme jako banda příšer neschopných kooperace kvůli své unikátnosti / rozdílnosti. Konec konců pokud je na světě 7 miliard bytostí z kterých se každá snaží být unikátní, nedělá to z unikátnosti všednost?

Pár závěrečných myšlenek k toleranci

To co jsem právě napsal může být považováno za netolerantní, nenávistný a urážlivý text. Do jisté míry s tím souhlasím, ale ještě než mě odsoudíte mám na vás jednu otázku, „Co přesně je tolerance?“ Vidíte toleranci jako jako něco co osvobozuje, nebo něco co svazuje?

Přesná definice slova tolerance (tolerare - strpět) zní takto: **Ochota, schopnost nebo možnost člověka nebo společnosti žít vedle lidí s jinými názory, postoji a přesvědčeními nebo přijímat či snášet něco samo o sobě spíše nežádoucího nebo nepřijemného.** (Wikipedie)

Tolerance není o tom, milovat, upřednostňovat a protlačovat lidi kteří jsou jiní nebo divní. Tolerance je o tom tyto lidi strpět, vyslechnout a považovat za sobě rovné. Tolerance napomáhá stmelovat a ucelit naší společnost, tak abysme se za rohem nerozedrali na cáry. Všimněte si že extrémistická hnutí společnost

naopak štípou. Proč má zrovna tohle být považováno za správné? Protože to říkají média a celebrity?

Zamyslete se nad tím prosím, dříve než začnete bránit věc o které se říká že je dobrá. A nenuťte se násilím milovat podivnost. To, že něco tolerujete neznamená, že s tím musíte souhlasit. Mě třeba k smrti štvou vegani, ale zmlátit je kvůli tomu nepudu. Toleruju jejich rozhodnutí (ať je sebestupidnější), protože vím, že jsou to také lidé, stejně jako já.

Tolerujte podiviny, netolerujte hajzly a idioty.

Dublin

autor: Zuzana Knapová

19. 2. 2017, den kterým začal nejlepší školní výlet, který jsem kdy zažila. Sraz jsme měli dvě hodiny před odletem na Wien Flughafen, odkud jsme pak vyrazili směrem Dublin. Nikdy jsem nečekala, že se mi po tom místě bude tak moc stýskat. Ale až do této doby – dva měsíce po – jsi stále s radostí a smutkem vzpomínám na věci, které jsme tam zažili a na to jaký dobrý kolektiv jsme

byli.

Pryč od stresů ze školy, pryč od učitelů, kteří nám zadávají domácí úkoly z hodiny na hodinu a pak nás zkouší, jsme byli ve škole, ve které bylo učení opravdovou zábavou. A za to patří nemalé díky profesorům, kteří udělali vše pro to, aby učení/zlepšování našeho anglického jazyka nebylo nudné, což v případě mé třídy je přímo nadlidský úkol.

Po třech hodinách v letadle jsme ze slunečné Vídně přistáli v deštivém Aerfort Bhaile Átha Cliath. Tam nás čekala paní a autobus, kteří nás vzaly k naším rodinám. Znáte říkaní „každá věc má svůj plus i mínus“? To bylo přesně v případě naší rodiny. Bydleli jsme nejdál od centra, ale za to nám naše rodina vařila jídlo jako z restaurace a starali se o nás s radostí.

V pondělí jsme se sešli ve škole, kde jsme napsali test, který nás

rozřadil do dvou skupin. Než jsme dostali výsledky, tak jsme šli prozkoumat okolí, a zjistit co je blízko. Nejvíce nás potěšilo jak ‚M‘cky‘ tak to, že druhé největší nákupní centrum Stephen’s Green Shopping Centrum bylo hned za rohem. Když jsme se pak vrátili do školy, šli jsme ke své skupině a začali ‚výuku‘ tím, že jsme navrhovali naši profesorce témata, o kterých bychom se rádi dozvěděli více. Jedna z věcí, kterou jsme se chtěli naučit za dobu našeho pobytu byla Irština – Gaelština. A štěstí nám přálo s tím, že naše profesorka vystudovala Trinity Collage z Irského jazyka. Naučila nás například: ‚Conas tá tú?‘ což znamená ‚jak se máš?‘ a ...

Každé odpoledne v prvním týdnu jsme měli různé výlety po Dublinu, např.: Viking Splash Tour – myslím, že bez toho člověk nesmí z Dublinu odjed, spisovatelské museum, Guinness Storehouse – kde někteří z nás ochutnali slavné Irské pivo, ale to co nám všem vyrazilo dech byl výhled ze samého vrcholu, Trinity Colage – The Book of Kells, Christ Church katedrála, Murray’s tradiční irská hospoda – kde jsme se učili irský tradiční tanec a písně.

O víkendu jsme vstávali ještě před úsvitem, abychom stihli naše dny mimo Dublin. V sobotu jsme navštívili Killkenny jak vesnici, tak hrad, a poté jeskyně nedaleko. A v neděli jsme vyrazili do Belfastu. Tam jsme toulali uličkami Titanic musea a jsme měli rozchod v centru, kde jsme měli na výběr ze třech velkých nákupních center.

Druhý týden jsme měli každé dopoledne výlety a večer školu, ale výlety nebyly tak namáhavé, takže jsme nebyli tolik unavení. Navštívili jsme St. Patrick’s katedrálu, pak jsme měli Cliff walk – přálo nám počasí, takže tento výlet byl naší třídou vyhodnocený jako nejlepší, zakončený v malé francouzské restauraci, pak jsme také byli v divadle na ‚The Weir‘ a také na psích závodech.

Celé dva týdny jsme zakončili pátkem, kdy jsme měli dopoledne volné, a to mi dalo čas si koupit pravý irský svetr. A pak už jsme se připravovali na naše prezentace. Jediný opravdový test/úkol, který jsme museli splnit za dobu co jsme tam byli. ‚Projekt radiového vysílání‘ byl zadaný úkol, kdy jsme si museli vybrat téma, které se týká Irska a pak se zeptat na názory lidí v ulicích. Moje skupinka, skládající se ze tří lidí, prezentovala na téma sport. Já mluvila o Irském typickém mužském sportu – Hurley, má spolužačka

Sita o ženské verzi Camoogie, a můj spolužák Lummi (Lummistorfer) o rugby. Vše šlo hladce a na konec jsme všichni obdrželi naše certifikáty.

A úplný konec v sobotu ve 3 hodiny ráno jsme vyrazili na letiště, ze kterého jsme odletěli zpět domů.

